

ความนำ

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าวรรณกรรมเป็นประติมาศิลป์ที่แสดงความงามผ่านออกมาทางถ้อยคำและความหมาย สิ่งที่จะสะท้อนออกมาให้เห็นได้อย่างเด่นชัดจากวรรณกรรมก็คือ ปรากฏการณ์ทางสังคม จนมักจะมีผู้กล่าวอ้างกันเสมอว่า " วรรณกรรมเป็นกระจกเงาส่องสะท้อนสังคม " หมายความว่าวรรณกรรมจะแสดงเนื้อหาที่แสดงถึง ความเป็นไป ความคิด ความเชื่อ ค่านิยมต่าง ๆ ของสังคมในแต่ละยุคแต่ละสมัย Gilbert Highet กล่าวว่า นวนิยายคือเรื่องเล่าขนาดยาวที่เกี่ยวกับคนที่ไม่มีความจริง นวนิยายเป็นทั้งเรื่องจริงและเท็จ กล่าวคือแม้ว่าบุคคลและพฤติกรรมต่าง ๆ จะไม่ได้เกิดขึ้นจริงแต่ตัวละครในนวนิยายนั้น ก็เป็นที่ยอมรับว่าเป็นแบบฉบับของบุคคลที่มีชีวิตจริง และพฤติกรรมของตัวละครก็สอดคล้องกับลักษณะความเป็นไปที่ปรากฏขึ้นจริงในสถานที่ และยุคสมัยนั้น ๆ (สุพรรณิ วราทร 2519 : 2) นวนิยายจึงเป็นวรรณกรรมรูปแบบหนึ่งที่สื่อให้เห็นภาพที่ใกล้เคียงกับชีวิตของคนในสังคมมากที่สุด เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ กล่าวไว้ในการสัมมนาวรรณคดีไทยในหัวข้อ " สุนทรียภาพในวรรณศิลป์ " ณ หอสมุดแห่งชาติ เมื่อ พ.ศ. 2521 ว่า " วรรณกรรมเป็นผลสะท้อนภาพชีวิตโดยการประมวลชีวิตต่างๆ แล้วสรุปปัญหาออกมาไว้เป็นเสมือนศูนย์รวมของแบบอย่างของชีวิตที่มีลักษณะทั่วไป ในขณะที่ชีวิตของคนธรรมดาามีลักษณะเฉพาะ ฉะนั้นการศึกษาวรรณกรรมจึงมีประโยชน์ เพราะเท่ากับศึกษาชีวิตที่เป็นแบบอย่างไว้แล้ว ถ้าหากไม่มีชีวิต วรรณกรรมก็เกิดไม่ได้ หรือถ้าไม่มีวรรณกรรม ชีวิตก็ไม่สามารถมีแนวทางที่ถูกต้องและดีงามได้ " (สมพร มั่นตะสูตร 2525 : 15) นักวิจารณ์วรรณกรรมก็มีความเห็นพ้องต้องกันคือ " การที่จะศึกษาวรรณคดีของชาติใดชาติหนึ่งให้ลึกซึ้งนั้น ผู้อ่านจำเป็นต้องศึกษาลักษณะสภาพของสังคม หรือวัฒนธรรมในยุคสมัยของวรรณกรรมนั้น ๆ ประกอบด้วย เพราะนักประพันธ์หรือกวีนั้น ต่างก็ได้รับอิทธิพลมาจากสังคมที่เขาอยู่ และถ่ายทอดออกมาในวรรณกรรมของเขา (ถนอม นวลโอเจริญ 2526 : 46) งานเขียนเหล่านี้จะผูกพันอยู่กับสังคม หมายความว่าสภาพความเป็นไปของสังคมจะเป็นวัตถุประสงค์ของนักเขียน โดยนักเขียนจะหยิบยกเอาความเป็นไปของสังคมมาเรียบ

เรียงเสนอต่อผู้อ่านโดยอาจมีจุดมุ่งหมายเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินบ้าง เพื่อความรู้ความคิด
บ้าง แตกต่างกันไป นวนิยายจึงเป็นที่นิยมของผู้อ่าน

หลังจากปี พ.ศ. 2516 ซึ่งถือเป็นปีแห่งการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่ยิ่งใหญ่ของ
ประเทศไทย แนวความคิดของคนไทยเปลี่ยนไปจากเดิมหลายด้าน การเปลี่ยนแปลงนี้ส่งผลกระทบต่อ
ถึงนวนิยายด้วย แต่เดิมนั้นมักจะถือกันว่านวนิยายเป็นสิ่งที่มิเพื่อเร้าอารมณ์ ต่อมาก็เริ่มมีนวนิยาย
ในเชิงเร้าปัญญาเพิ่มมากขึ้น และหลังจากปี พ.ศ. 2520 นวนิยายแนวที่เป็นทั้งที่นิยมอ่านและนิยม
เขียน คือ นวนิยายสมจริง ซึ่งเป็นนวนิยายที่ชี้ให้เห็นถึงสภาพความเป็นไปของสังคม โดยนักเขียน
จะหยิบยกเอาปัญหาสังคมที่ตนสนใจขึ้นมาเขียนเป็นนวนิยาย

ความสำคัญของปัญหา

การประกอบอัตวินิบาตกรรม เป็นปรากฏการณ์ที่ปรากฏมาตั้งแต่สังคมในสมัยโบราณ
เรื่อยมาจนในสังคมที่พัฒนาแล้วอย่างในปัจจุบัน พิจารณาจากสถิติที่สำรวจจะพบว่าในปัจจุบันแนว
โน้มของการฆ่าตัวตายมีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ นักวิชาการในสาขาต่าง ๆ ได้ตระหนักถึงความ
สำคัญของปัญหานี้จึงพยายามหาทางช่วยเหลือป้องกันตลอดมา เช่น ในยุโรปและอเมริกาได้มีการ
ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการฆ่าตัวตายอย่างกว้างขวางจนสามารถแยกออกเป็นสาขาวิชาที่เรียกว่า
วิทยาการฆ่าตัวตาย (Suicidology) (ฉัญลักษณ์ โรหิตเสถียร 2530 : 8) และมีการจัดตั้ง
ศูนย์ป้องกันการฆ่าตัวตาย (Suicide Prevention Centre) (อดุลย์ ต้นประสูร 2526 : 6)
หรือในประเทศไทย สมาคมสมาธิตันส์ ซึ่งเป็นสมาคมที่ตั้งขึ้นเพื่อให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์แก่ผู้มี
ปัญหาโดยทั่วไป สมาคมนี้เกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศอังกฤษ เมื่อประมาณ 30 กว่าปีมาแล้ว โดย
บาทหลวงซาค วาราร์ธ ฉัญลักษณ์ โรหิตเสถียร อธิบายว่าผู้ริเริ่มนำบริการนี้มาใช้ในประเทศไทย
คือ นพ. อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม โดยเริ่มเปิดบริการเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2520 ให้บริการรับฟัง
ปัญหาทางโทรศัพท์ด้วยหมายเลข 2499977 สมาคมมักจะต้องให้คำแนะนำช่วยเหลือแก่ผู้
กำลังจะประกอบอัตวินิบาตกรรม ซึ่งจะมีจำนวนมากในแต่ละวัน นับได้ว่าอัตวินิบาตกรรมเป็นปัญหา
ที่สำคัญปัญหาหนึ่ง เพราะเท่ากับว่าเป็นการสูญเสียประชากรที่มีคุณภาพหรือประชากรวัยทำงานไป

โดยเปล่าประโยชน์ องค์การอนามัยโลกถือว่าอัตราอัตรวิบัติกรรมเป็นปรอทบ่งชี้ถึงสภาวะสุขภาพจิตของคนในสังคมได้ อัตราการประกอบอัตรวิบัติกรรมของคนไทยเมื่อปี พ.ศ. 2520 เท่ากับ 5.9 และเพิ่มขึ้นทุกปีจนถึง 7.4 ในปีพ.ศ. 2523 และหลังจากนั้นก็ม้อัตราลดลง ทั้งนี้เนื่องจากสังคมมองเห็นว่า การประกอบอัตรวิบัติกรรมเป็นปัญหาสังคมที่สมควรเร่งทำการแก้ไข จึงมีการร่วมมือกันทั้งทางภาครัฐและเอกชน เพื่อแก้ไขปัญหานี้

นวนิยายไทยในปัจจุบัน ถือว่าอยู่ในขบวนการเขียนเชิงปัญหาที่สะท้อนหรือได้รับผลกระทบมาจากสังคม เมื่อในสังคมมีข่าวการประกอบอัตรวิบัติกรรมอยู่มากมาย ภาพและปัญหาที่ก่อให้เกิดเกิดการประกอบอัตรวิบัติกรรมจึงมาปรากฏอยู่ในนวนิยายด้วย จากการศึกษานวนิยายที่เขียนขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2520 - 2530 พบว่า มีนวนิยายที่จบลงด้วยการประกอบอัตรวิบัติกรรมของตัวละครเอกอยู่จำนวนหนึ่ง จึงเห็นสมควรที่จะศึกษาว่ามีองค์ประกอบใดบ้างที่มีผลทำให้เกิดมีนวนิยายในลักษณะนี้

สมมุติฐานในการศึกษา

อัตรวิบัติกรรม เป็นปรากฏการณ์ทางสังคม ที่มีผลต่อความรู้สึกนึกคิดและการสร้างงานของนักเขียนนวนิยายไทยในช่วงปี พ.ศ. 2520 - 2530

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยายที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับการประกอบอัตรวิบัติกรรมของตัวละครเอก
2. เพื่อศึกษาผลกระทบของอัตรวิบัติกรรมในสังคมไทยที่มีต่อนักเขียนนวนิยาย ช่วงปี พ.ศ. 2520 - 2530

ขอบเขตในการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาวิเคราะห์นวนิยาย ในช่วงปี พ.ศ. 2520 - 2530 ที่มีการประกอบอัตวินิบาตกรรมของตัวละครเอกปรากฏอยู่ในเรื่องโดยมุ่งศึกษา 2 ประเด็น

1. ศึกษาตัวงาน โดยจะวิเคราะห์ถึงองค์ประกอบของนวนิยาย ที่มีการประกอบอัตวินิบาตกรรมของตัวละครเอกปรากฏอยู่ในเรื่อง
2. ศึกษาเกี่ยวกับตัวผู้เขียน ว่าสภาวะอัตวินิบาตกรรมที่ปรากฏอยู่จริงในสังคมจะมีผลต่อความรู้สึกนึกคิด การสร้างงาน หรือไม่ อย่างไร

วิธีการค้นคว้า

ใช้การศึกษาแบบวิจัยจากเอกสารและหนังสือ และสัมภาษณ์ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. สืบค้นนวนิยายที่มีการประกอบอัตวินิบาตกรรมของตัวละครเอกปรากฏอยู่ในเรื่อง ที่ตีพิมพ์ในช่วงปี พ.ศ. 2520 - 2530
2. ศึกษาแนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอัตวินิบาตกรรม
3. ค้นคว้า สัมภาษณ์ เกี่ยวกับทัศนคติของนักเขียน ที่มีต่อการประกอบอัตวินิบาตกรรมในสังคม
4. วิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างงานวรรณกรรม กับปรากฏการณ์ทางสังคมได้อย่างชัดเจน
2. เป็นแนวทางในการศึกษาวรรณกรรมไทยในแนววรรณคดีเปรียบเทียบ